

Discurs Habitatge

Dimècres, 27 de març de 2019

Bon dia. Gràcies a tots per la seva assistència.

Els vull parlar del segon tema que més preocupa als barcelonins: l'habitatge.

A l'últim baròmetre municipal, l'habitatge és, amb la seguretat, el gran problema dels barcelonins i el dos grans fracassos de la política d'Ada Colau.

No només ho dic jo.

Ho diuen els ciutadans de Barcelona. M'ho diuen a tots els barris. Em parlen de la falta d'habitatge, dels lloguers que són massa cars, dels joves que han de marxar de Barcelona, de la guetització, de l'exclusió social i de les conseqüències que tot això representa per a un comerç que està desapareixent.

Vull recordar-li a l'alcaldesa que el dret a l'habitatge digne és un dret bàsic, i que ella, Ada Colau, és la responsable que moltes famílies de Barcelona no tinguin avui l'habitatge que els va prometre.

Ella no ho veu així, per a ella "la culpa es de los demás". La culpa és sempre dels altres.

És lamentable que la que va ser líder de la plataforma d'afectats per la hipoteca, l'actual alcaldessa, hagi hagut de signar 32 desnonaments d'habitatges públics municipals l'any 2017, una xifra rècord.

Imposar que el 30% de les promocions es dediqui a habitatge de protecció, sense consensuar-ho amb el sector privat, tindrà conseqüències negatives.

Es tracta d'un impost addicional que haurà de pagar la resta del mercat, l'altre 70%, i per tant el pagaran els barcelonins. Aquesta mesura populista és un cop molt fort que podria frenar la construcció.

La meva plataforma està en disposició, ara i aquí, de dir que si aconseguim guanyar aquestes eleccions canviarem la ciutat i resoldrem els grans problemes dels barcelonins, com el de l'habitatge.

Que ningú ho dubti.

Que no ho dubtin les famílies que van abraçar el missatge populista de Colau sense saber, ara ja ho saben, que el populisme promet molt però no acostuma a complir res.

A Barcelona, hi ha 38.000 ciutadans que estan a l'espera d'un habitatge públic, una xifra preocupant.

472 famílies que tenen concedides un habitatge per la taula d'emergència habitacional. I no el tenen perquè no n'hi ha.

En aquesta ciutat han tornat els assentaments irregulars; on viuen més de 200 menors. Això no és possible

Per canviar una ciutat no n'hi ha prou en xerrar i xerrar.

S'ha de gestionar bé i de manera rigorosa.

Ada Colau va prometre 8.000 pisos socials i no arribarà als 700.

Ara, Ernest Maragall diu que en construirà 15.000 en vuit anys i que destinarà mil milions d'euros públics per fer-ho.

Els experts consideren aquesta xifra de Maragall irreal i inviable. Electoralista.

I adverteixen que una Barcelona independentista com la que vol Maragall no podria comptar amb el sector privat.

Hem patit aquests darrers anys una forta caiguda de la inversió en el sector immobiliari precisament per la inestabilitat que Maragall provoca: si el 2016 el total de transaccions en inversions immobiliàries va ser de 2.000 milions d'euros, l'any passat va ser només de 500 milions.

Barcelona necessita una nova política d'habitatge, moderna i eficient. Les mesures que ara els anunciaré, lluny de grans promeses, són les que es poden fer d'una manera realista.

- **Assumeixo el compromís de construir 10.000 habitatges socials en vuit anys a la ciutat.**
- **El 75% d'aquests pisos seran en règim de lloguer assequible.**
- **I em comprometo a impulsar 10.000 pisos socials més a l'Àrea Metropolitana en vuit anys, treballant, colze a colze, amb els altres alcaldes. Sabent que vull que l'habitatge sigui en exclusiva una competència metropolitana a mig termini.**

En els últims cinc anys, el preu del lloguer ha pujat prop d'un 40% a Barcelona; mentre que el parc públic d'habitatge no arriba al 2% del total.

Els vull dir una cosa amb tota claredat.

Només moltes grues al cel de Barcelona podran frenar la pujada de preus que pateixen molts barcelonins.

L'equació és ben senzilla. Amb procés independentista i populisme a l'Ajuntament no hi ha inversió privada. Sense inversió privada i un mercat estable no hi ha habitatge assequible.

Però... com revertirem aquesta situació? Com farem tot això?

Aquesta és la bateria de mesures que tenim prevista.

1. A Barcelona sí que hi ha espai per construir habitatge social. Vull deixar-ho clar.

Existeixen 82 solars de titularitat municipal que l'Ajuntament té abandonats.

Fins i tot, en alguns d'ells es podria començar a construir perfectament avui mateix, com per exemple:

- 70 pisos al Carrer Ascó, a la Marina del Prat Vermell.
- Entre 112 i 126 pisos al Carrer Torres i Bages.
- 136 habitatges a les Casernes de Sant Andreu

L'única raó per la qual no s'han fet és la falta de voluntat política i la incapacitat de gestió del govern municipal.

L'eix de la Sagrera, des de Sant Andreu a Sant Martí, i la Marina del Prat Vermell són les dues àrees que concentren més espais per a la construcció de nous habitatges. Seran les àrees de nova centralitat de la ciutat. Volem barris més heterogenis socialment i amb barreja de diferents funcions urbanes.

Barcelona té una densitat de 15.000 habitants per quilòmetre quadrat (París és de 36.000 i L'Hospitalet de 23.000). Vist el dèficit estructural d'habitatge que tenim estic convençut, com molts experts o l'ex alcalde Clos apunten, que la densitat ha d'augmentar.

Ho hem de fer amb seny, però amb una visió de futur i amb planificació urbanística. I això sempre serà positiu per a la nostra economia productiva.

Necessitem els millors arquitectes, paisatgistes, urbanistes i enginyers per aquesta planificació. Podem construir més alt i millor; sempre amb normes ecològiques i de sostenibilitat.

La iniciativa urbanística és de la ciutat. I és una competència que si no s'exerceix ningú la pot fer.

2. Implicarem al sector privat en la promoció d'habitatges.

Si soc el proper alcalde, la nova política d'habitatge de Barcelona es fonamentarà en un gran pacte entre tots els actors públics i el sector privat.

Només d'aquesta manera evitarem hipotecar les finances municipals, que han d'atendre una diversitat de necessitats ciutadanes.

Millorarem la gestió del patrimoni públic d'habitatge a través de societats mixtes, seguint el model dels països nòrdics, en què conflueixen el patrimoni immobiliari públic i el privat, el finançament privat i el coneixement de les entitats del tercer sector.

3. Reduirem la burocràcia per poder construir més pisos i més ràpid.

Agilitzarem la gestió de les llicències de construcció. I arribarem a acords amb els promotors perquè destinin un percentatge elevat a lloguer taxat.

Garantirem una total transparència en l'accès just a l'habitatge de protecció, i un ús adequat, introduïnt factors de temporalitat i de revisió periòdica.

4. Impulsarem un gran pacte estatal per l'habitatge.

Des de l'Ajuntament de Barcelona i de l'Àrea Metropolitana promourem un pacte polític i social en el qual participin totes les institucions, partits i operadors privats.

Un pacte per desenvolupar plans i polítiques a llarg termini amb els objectius de protegir l'habitatge habitual i d'ampliar el parc públic a les ciutats amb una alta demanda acreditada d'habitatge, d'incentivar l'oferta privada d'habitatge assequible a través de les diferents formes de tinença i de fomentar el lloguer estable.

5. Defensarem el sòl públic permanent.

És a dir, impediré la venda de sòl públic destinat a habitatge.

També faré efectiu l'establiment d'una qualificació urbanística permanent pel sòl destinat a habitatge de protecció.

6. Posarem en marxa actuacions urgents d'habitatge.

Desplegarem plans específics d'actuació urgent als barris que pateixen amb més cruïra els efectes de la crisi i les desigualtats.

Tindrem especial cura dels barris del Besós. Per fer-ho, ens coordinarem amb l'Ajuntament de Sant Adrià.

7. Dissenyarem un programa per a la rehabilitació i sostenibilitat dels edificis.

Promourem la rehabilitació del parc públic d'habitatge, avançarem en l'accessibilitat universal dels edificis i establirem nous ajuts per a la millora de la seva eficiència energètica.

Perquè cal recordar que a Barcelona el 34,7% dels habitatges tenen les qualificacions d'eficiència més baixes.

Volem millorar la qualitat ecològica dels nostres habitatges i fer de Barcelona una referència a Europa. I a més és una eina per les nostres empreses i per crear llocs de treball.

Facilitarem a les comunitats de veïns la rehabilitació dels edificis. I plantejarem l'acompliment d'uns paràmetres de sostenibilitat ambiental i energètica efectius per lluitar contra el canvi climàtic.

Prometre és fàcil. Treballar no ho és tant.

Es pot somiar amb canviar les coses, però s'han de gestionar amb rigor i coherència.

Ser activista és una cosa, ser servidor públic és una altra.

Colau volia canviar Barcelona.

Colau volia canviar la societat en general, però és incapaç de gestionar i millorar el dia a dia dels petits i grans problemes dels barcelonins.

Barcelona necessita un canvi. Un canvi que no poden oferir el populisme d'Ada Colau ni les tesis independentistes de Maragall.

Ho diuen els barcelonins. I tenen raó.

Avui també faig pública la meva quarta carta als barcelonins: "Barcelona, ciutat on viure".

M'agradaria que, a través dels seus mitjans, aquest missatge arribi a la ciutadania.

Gràcies. Resto a la seva disposició per a qualsevol aclariment o pregunta.